

Underbilag til svaret på spørgsmål 1.

INDENRIGSMINISTERIET

I anledning af socialministeriets skrivelse af 23. marts 1972 (010/1-25) angående det af folketingets socialudvalg stillede spørgsmål vedrørende forslag til lov om den sociale ankestyrelse:

„Kan ankestyrelsen anses for et egnet organ til behandling af klager vedrørende sundhedsvæsenet, jfr. det ved lovforslagets 1. behandling anførte?“
skal indenrigsministeriet herved svare følgende:

Med udgangspunkt i udtalelserne under 1. behandling af forslag til lov om den sociale ankestyrelse opfatter indenrigsministeriet det rejste spørgsmål som sigtende til offentligretlige klager over medicinalpersoner (læger, tandlæger, jordemødre, sygeplejersker m.fl.).

I medfør af lov nr. 182 af 23. juni 1932 om sundhedsvæsenets centralstyrelse med senere ændringer og de for de enkelte kategorier medicinalpersoner gældende love står disse under tilsyn af sundhedsstyrelsen, som i kraft af disse bestemmelser er klageinstans. Klage over sundhedsstyrelsens afgørelse kan indbringes for indenrigsministeriet.

Lokalt udøves tilsynet med medicinalpersonerne af embedslægerne, og visse mindre sager ordnes på det lokale plan.

I sundhedsstyrelsen er sagerne henlagt til styrelsens afdeling D og underkastes såvel lægelig som juridisk bedømmelse. Udtalelse indhentes fra sundhedsstyrelsens sagkyndige rådgivere, og medmindre en sag er af beskeden karakter forelægges den for retslægerådet, inden sundhedsstyrelsens afgørelse træffes.

Sagerne rejses dels af private, dels af politiet, ligesom der modtages sager fra embedslægerne og fra fængselsvæsenet.

Klagernes baggrund er meget varieret,

lige fra de meget alvorlige reelle klager til mindre rimelige bagatelsager. Groft kan klagerne inddeles således:

1. Rene attestsager, hvor der f.eks. kan være diskrepans mellem en af en læge udstedt attest til brug ved erhvervelse af førerbevis og en af samme læge udstedt attest til brug ved kassation ved militæret. Endvidere kan nævnes sager vedrørende tvangsindlæggelse af sindssyge, hvor der fra sundhedsstyrelsens side føres en meget skarp kurs med hensyn til erklæringernes nøjagtighed.

2. Klager over den lægelige behandling. Her kan sondres mellem, om der er tale om klager over praktiserende læger eller klager over behandling på sygehuse.

Praksisklagerne går gerne ud på, at lægen ikke kommer efter tilkald. Retslægerådet og sundhedsstyrelsen har i sager, hvor en læge har undladt at komme på sygebesøg, lagt en streng kurs, når der er tale om unkladelse af besøg hos syge børn.

De mest kvalificerede klager går imidlertid på *fejlagtig behandling etc. på sygehuse*. Der kan her nævnes adskillige sager vedrørende dødsfald i forbindelse med narkose; således fejlagtig betjening eller apparaturfejlsager, der tillige kræver en betydelig teknisk indsigt. Endvidere kan nævnes sager vedrørende forkert medicingivning, det kan være sig i form af forkerte medikamenter eller forkerte doseringer. Endvidere kan nævnes spørgsmål om, hvorvidt der er benyttet den rigtige kirurgiske teknik etc. En del klager går på skadestuebehandling (Carlsberg-ulykken — sager vedrørende manglende tetanusprofylakse, fejlagtig afvisning af berusere med kranietraumer etc.).

Herudover kan anføres, at der nu og da foreligger blandede tilsyns- og klagesager, der dels vedrører kontrollen af lægers ordi-